

jeg saaledes ikke tillægge stor Vægt. Svad angaar Vakancer og Forslyttelser, ere disse Ting jo for Præsterne den Maade, hvorpaa de i Reglen komme bort fra det Sogn eller den Kommune, hvori de bo og hvori de have deres Ophold, men dette kunne vi jo ogsaa overføre paa andre Medlemmer, der ved Valg ere komne ind i en Kasse. Ogsaa de dø, ogsaa de rejse bort, ogsaa de flytte bort fra Kommunen, altsaa for deres Vedkommende vil affurat det Samme indtræffe, som paa Grund af Embedsstillingen kan indtræffe for Præsten. Dette er altsaa et Argument, som efter min Mening heller ikke har nogen virkelig Vægt. Men Et skal jeg tillade mig at fremhæve, og det er, at medens jeg kan være ganske enig i, at de Mænd, som bestyre Kasserne efter de Valg, her ville fremkomme, kunne være særdeles skikede til at bestyre, hvad der kommer ind i Kassen, har Præsten en overordentlig Fordel, nemlig den, at han i Følge sin hele Stilling er særdeles skikket til at skaffe Noget ind i Kassen. Der er nemlig i Almindelighed en vis Skyhed hos den ene Medborger for at henvende sig til den anden Medborgers Pengepung, fordi man veed, at det er et Sted, hvor Folk i Reglen ere temmelig sensible. Præsten derimod har i Følge hele sin Stilling en Opfordring til at se bort fra dette Hensyn og at henvende sig til Folk for at bevæge dem til at vise en Godgjærenhed, som de ikke angre, naar de have viist den. Jeg tror derfor, at for at fylde Kassen er Præstens Virksomhed af en saadan Betydning, at, om man ogsaa har nogen Betænkelighed, hentet fra andre Sider af Præstens Stilling, vil denne Ordning være ønskelig for at faae Noget at gjøre Godt med, og dette er aabenbart en Hovedbetingelse for, at disse Kasser overhovedet skulle komme til at virke.

Corn. Petersen: Heller ikke jeg kan tilraade at gaa den Vej, som den ærede Minister mente: at gjøre Præsterne til faste Medlemmer af Bestyrelsen. Jeg er enig med ham i, at hvor Præsten er i den Retning, som han bør være, er der ikke Mange, som udrette mere end han. Jeg har ogsaa der en særlig Erfaring, thi hos os er han den bedste Fattigforsørger, Kommunen har. Hvis det kan tillades at sige det saadant ligefremt, som det vel nok kan, saa vil jeg sige, at han er Mand for, naar han holder Høstprædiken, at faae adskillige Rigsdaler til de Fattiges Kasse i Bønsen, istedetfor at det før var Stik at lægge en 1 Skilling, eller høist en 4 Sk. deri, fordi han næsten aldrig slutter sin Høstprædiken, uden at han lægger Menigheden denne Sag varmt paa Hjerte, og han glemmer ikke selv at lægge sin Skjærv i Bønsen. Jeg kan altsaa være enig med den ærede Minister i, at hvor de egne sig dertil, ere Præsterne de allerbedste; men der staar jo ikke Noget i Loven, som forbyder at vælge dem, det staar frit for at vælge dem, naar man finder

dem skikede dertil, men det er ikke nødvendigt, og jeg tror heller ikke heldigt ved Loven at bestemme dem som faste Medlemmer af Bestyrelsen.

S. Jensen: Jeg skal indrømme, at den ene af Forslagsstillerne, nemlig det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup), har Ret, naar han siger, at en stor Del af Fattigudvalgets Medlemmer i Fjor var enig om noget lignende, som det, der her er foreslaet af to ærede Medlemmer. Jeg var ogsaa den Gang blandt dem, som troede, at man meget godt kunde gaa denne Vej, naar man for øvrigt vilde gaa i den Retning, men jeg havde bag Dret, at man i saa Fald skulde se at fremme Selvhjælp paa anden Maade. Det er saaledes bestemt for flere ærede Medlemmer, at jeg havde den Tanke, at man kunde fremme Selvhjælp ved at bevilge Penge paa Finantsloven til dermed at støtte Selvhjælpsforeninger. Naar jeg nu er kommen ind paa den Tanke ved Vidrag gennem Kommunerne at støtte Selvhjælpsforeninger, da er det ved, at den ærede Minister har viist os Veien gennem §§ 71 og 72 i Loven om Fattigvæsenets Ordning. Det forekom mig tibliger, at den eneste rette Maade at hjælpe den værdige Trængende paa var at give Midler til Understøttelseskasser. Naar Midlerne blive givne til Understøttelseskasser omkring i Landet, til Sognene, faae vedkommende Medlemmer godt af dem, uden at der sker noget Skaar i deres borgerlige Rettigheder, og det Samme er Tilfældet efter det Forslag, vi 8 Medlemmer have stillet; det vil ligeledes komme dem til Nytte, der have gjort Indstud og sørget for deres Uderdom, uden at der sker noget Skaar i deres borgerlige Rettigheder. Det er altsaa i Grunden kun den samme Tanke, der er fremkommen paa anden Maade. Naar ærede Medlemmer nu tro, at der kan staffles en Del Penge ind til denne Kasse, synes jeg rigtig nok, at Erfaringen i de mange Aar, hvori de Fattiges Kasse har bestaaet, har viist, at det er illusorisk at vente noget Saadant. Der kan paa enkelte Steder og til enkelte Løder komme Noget ind af saadanne Midler, men gennemgaaende lader det sig ikke gjøre. Dels flere af de ærede Herrer og dels den ærede Minister have villet søge Grunden dertil i den Omstændighed, at Præsten ikke er Medlem af Bestyrelsen, at der ikke er noget født Medlem, til hvem man kan henvende sig med sine Bidrag, men det hænger egentlig ikke saaledes sammen. Der er nemlig altid en Formand for Bestyrelsen af de Fattiges Kasse, til hvem man kan indbetale sine Bidrag, og man kan meget godt finde denne Formand, thi han er i Sognet. Andre Medlemmer have ment, at Grunden laa deri, at Bestyrelsen var saa lille; men det har heller ikke saa meget at sige, skjøndt jeg nok tror, det havde været ønskeligt, om den havde været større. Nei, Feilen ligger efter min Mening simpelthen deri,